

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 26 PŽ-3931/2023-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja i doc. dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja AGENCIJA ZA PLAĆANJA U POLJOPRIVREDI, RIBARSTVU I RURALNOM RAZVOJU, Zagreb, Ulica grada Vukovara 269 d, OIB 99122235709, protiv tuženika DE GEORGIIS d.o.o. u stečaju, Zadar, Ulica Bože Peričića 14, OIB 94254533029, kojeg zastupa punomoćnik Dragan Mijoč, odvjetnik u Splitu, radi utvrđenja, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-227/2022-12 od 9. listopada 2023., u sjednici vijeća održanoj 16. siječnja 2024.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-227/2022-12 od 9. listopada 2023.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-227/2022-12 od 9. listopada 2023.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom utvrđeno je da je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 58.969,38 EUR / 444.304,77 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, dok je pobijanim rješenjem naloženo tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 56,26 EUR / 401,29 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama u roku od 15 dana.

2. Tuženik je podnio žalbu protiv presude i rješenja pobijajući ih zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi iznosi da je od strane višeg suda potrebno utvrditi radi li se o trogodišnjem ili petogodišnjem zastarnom roku. Iznosi da je u konkretnom slučaju primjenjiv čl. 228. Zakona o obveznim

odnosima. Nadalje, da je u Odluci o povratu od 20. travnja 2017. naznačeno da se radi o plaćanju za održavanje ekoloških poljoprivrednih praksi i metoda za 2015. godinu, što odgovara pojmu isporuke dobara/obavljanja usluga, dakle, sve sukladno odredbi čl. 228. Zakona o obveznim odnosima koji govori o prometu roba i usluga. Ukazuje da sud zanemaruje činjenicu da je Zakon o interventnim mjerama u ovršim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti stupio na snagu 1. svibnja 2020., a ne 20. travnja 2020., a kojeg dana je Ministarstvo poljoprivrede donijelo odluku na koju se poziva tužitelj. Isto tako, smatra da je sud zanemario okolnost je li tužitelj izvršio urednu dostavu Odluke o povratu od 20. travnja 2017. Oспорava i rješenje i smatra da bi sukladno izmijenjenoj odluci o glavnoj stvari trebalo donijeti i drugačiju odluku o troškovima postupka.

3. Žalba nije osnovana.

4. Ispitavši pobijanu presudu i rješenje sukladno odredbama članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnoga prava, žalbeni sud nalazi da je prilikom donošenja pobijane presude sud pogrešno primijenio materijalno pravo, ali da je i pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo jednako odlučiti o tužbenom zahtjevu.

5. Između stranaka nije bilo sporno da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak 7. srpnja 2022., kao i da je tužitelj u tom stečajnom postupku podnio prijavu tražbine koju je utemeljio na Odluci o povratu izdanoj 20. travnja 2017. za povrat neopravdano isplaćenog plaćanja za održavanje ekoloških poljoprivrednih praksi i metoda za 2015. godinu.

6. Ovaj sud prihvaća kao ispravan stav prvostupanjskog suda da je u konkretnom slučaju riječ o tražbini koja zastarijeva u općem, petogodišnjem zastarnom roku, odnosno da nije riječ o tražbini iz trgovačkog ugovora. Naime, prema odredbi čl. 228. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje: ZOO), međusobne tražbine iz trgovačkih ugovora o prometu robe i usluga, odnosno ugovora koje sklope trgovac i osoba javnog prava o prometu robe i usluga te tražbine naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima zastarijevaju za tri godine. S obzirom na to da je u konkretnom slučaju riječ o tražbini s osnove povrata neopravdano isplaćenih plaćanja za održavanje ekoloških poljoprivrednih praksi i metoda za 2015. godinu u iznosu od 334.098,34 kn, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da nije riječ o trgovačkom ugovoru te da se primjenjuje opći zastarni rok od pet godina (čl. 225. ZOO-a).

7. U pravu je tužitelj kada u žalbi navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da je Zakon o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti („Narodne novine“ broj 53/20 i 83/20; dalje: Zakon o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja

posebnih okolnosti) u periodu od 20. travnja 2020. do 31. svibnja 2022. odredio nemogućnost naplate potraživanja od tuženika. Naime, navedeni Zakon nije primjenjiv u konkretnom slučaju jer se navedenim Zakonom propisuju posebne interventne mjere u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti uslijed proglašenja epidemije bolesti COVID-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2 (čl. 1. istog Zakona). S obzirom na to da u konkretnom slučaju u razdoblju od 20. travnja 2020. do 31. svibnja 2022. nije bilo ovršnog postupka za predmetno potraživanje, nije niti moglo doći do primjene tog Zakona.

8. U odnosu na sporno pravno pitanje je li došlo do zastoja zastare, potrebno je razjasniti predstavljaju li Odluke Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske od 20. travnja 2017. i od 25. siječnja 2022. nesavladive prepreke za zahtijevanje ispunjenja obveze sudskim putem u smislu odredbe čl. 237. ZOO-a. Naime, sukladno navedenoj odredbi zastara ne teče za sve vrijeme za koje vjerovniku nije bilo moguće zbog nesavladivih prepreka sudskim putem zahtijevati ispunjenje obveze.

9. Iz Odluke Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske od 20. travnja 2020., dalje: Odluka od 20. travnja 2020. (list 33. spisa) proizlazi da je ista donesena na temelju čl. 144. i 145. Zakona o poljoprivredi („Narodne novine“ broj 118/18 i 42/20), a radi ublažavanja negativnih posljedica epidemije bolesti COVID-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2 na poljoprivredu. Navedenom odlukom se uređuju postupci povrata sredstava i poravnania povrata sredstava koje provodi Agencija za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju u skladu sa Zakonom o poljoprivredi, u slučaju i za vrijeme trajanja epidemije bolesti COVID-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2, proglašene odlukom ministra zdravstva od 11. ožujka 2020. na području čitave Republike Hrvatske, kao događaja više sile i izvanrednih okolnosti u smislu Uredbe (EU) br. 1306/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o financiranju, upravljanju i nadzoru zajedničke poljoprivredne politike i o stavljanju izvan snage uredaba Vijeća (EEZ) br. 352/78 (EZ) br. 195/94 (EZ), br. 2799/98 (EZ), br. 814/200 (EZ), br. 1290/2005 (EZ) i br. 485/2008 (SL L 347, 20.12.2103.). U točki III. navedene odluke propisano je da u slučaju nemogućnosti naplate duga iz čl. 145. st. 3. Zakona o poljoprivredi, Agencija za plaćanja neće pokretati postupak ovrhe na računima dužnika niti će zatražiti zaštitu svojih prava putem nadležnog suda za vrijeme trajanja epidemije bolesti COVID-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2. Nadalje, 25. siječnja 2022. donesena je Odluka o izmjeni Odluke od 20. travnja 2020. kojom je određeno da Odluka od 20. travnja 2020. vrijedi do 31. svibnja 2022.

10. Iz navedene odredbe proizlazi da su Odluke od 20. travnja 2020. i 25. siječnja 2022., a koje je donijelo Ministarstvo poljoprivrede, za tužitelja u pravnom smislu predstavljale nesavladivu prepreku sudskim putem zahtijevati ispunjenje obveze. Naime, tužitelj za vrijeme važenja predmetnih odluka nije mogao ostvarivati svoju zaštitu pred sudom. Navedeno iz razloga što navedene odluke imaju svoje uporište u odredbi čl. 144. st. 4. Zakona o poljoprivredi („Narodne novine“ broj: 118/18 i 42/20), a sukladno kojem iznimno u slučaju i za vrijeme trajanja više sile i izvanrednih okolnosti, a koje su definirane Uredbom (EU) br. 1306/2013, Ministarstvo može donijeti posebnu odluku o produljenju roka u kojem je korisnik dužan uplatiti sredstva propisana odlukom o povratu sredstava na račun Agencije za plaćanja u

roku od 30 dana od dana njezine dostave korisniku. Također, u prilog tome da su odluke Ministarstva poljoprivrede predstavljale nesavladive prepreke sudskim putem zahtijevati ispunjenje obveze ide i činjenica da je sukladno čl. 5. st. 1. Zakona o poljoprivredi nadležno tijelo za Uredbe (EU) br. 1306/2013, ministarstvo nadležno za poslove poljoprivrede, dok je provedbeno tijelo za provedbu Agencija za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju.

11. Prema tome, uzimajući u obzir da je Odluka o povratu donesena 20. travnja 2017., a da je Odluka od 20. travnja 2020., koja je dovela do zastoja zastare, važila do 31. svibnja 2022., a da je tužitelj 6. rujna 2022. podnio prijavu tražbine (list 11. spisa) u stečajnom postupku nad tuženikom, ocjena je ovog suda da nije protekao zastarni rok od pet godina. Naime, sukladno odredbi čl. 238. st. 2. ZOO-a, ako je zastara počela teći prije nego što je nastao uzrok koji je zaustavio njezin daljnji tijek, ona nastavlja teći kad prestane taj uzrok, a vrijeme koje je isteklo prije zastoja računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Drugim riječima, u konkretnom slučaju je zastara tekla najviše tri godine, od 20. travnja 2017. do 20. travnja 2020., kada je došlo do zastoja zastare te je opet počela teći 1. lipnja 2022., a prijava tražbine u stečaju je podnesena 6. rujna 2022.

12. Slijedom iznijetog, na temelju odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a, odlučeno je kao u izreci presude.

13. Tuženik je odluku o trošku pobijao uslijed odluke o glavnoj stvari. Stoga je odluka o trošku ispitana po službenoj dužnosti u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava te je utvrđeno kako je sud pravilno na temelju odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. ZPP-a dosudio tužitelju trošak.

14. Slijedom iznijetog, na temelju čl. 380. t. 2. ZPP-a, odlučeno je kao u izreci rješenja.

Zagreb, 16. siječnja 2024.

Predsjednik vijeća
Kamelija Parać

Broj zapisa: **9-30862-216d7**

Kontrolni broj: **0679e-bd39e-5bdbd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Kamelija Parać, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.